

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **M. M.**,
státní příslušnost U.
t. č. pobytem X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 10. 7. 2024, č. j. OAM-649/ZA-ZA11-D07-2024,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zastavil řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť ji shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona (k posouzení žádosti je příslušný jiný stát Evropské unie). Současně rozhodl, že státem příslušným pro posouzení žalobcovy žádosti podle nařízení č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. B.

třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Polsko.

2. Ke skutkovým okolnostem žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobce vycestoval z U. v září 2021 letecky do Prahy za využití víza uděleného ČR. Po měsíčním pobytu v ČR odcestoval do Polska, kde získal povolení k pobytu za účelem zaměstnání a pracoval na stavbách. V roce 2023 měl v Polsku nehodu, v jejímž důsledku se několik měsíců léčil. V Polsku nikoho nemá, a proto odcestoval v říjnu nebo listopadu 2023 do ČR, kde má bratrance a mnoho známých. V Polsku se mu nelíbilo, jiné důvody, které by mu bránily odcestovat zpět do Polska, nemá. Po zdravotní stránce je již podle svých slov v pořádku, ale na svou léčbu si půjčil peníze, proto by rád pracoval. Žalobcova manželka a děti žijí v U.
3. Na případ žalobce byl podle žalovaného aplikovatelný čl. 12 nařízení Dublin III, neboť z žalobcovy pobytové karty a informací od polské strany vyplynulo, že žalobce byl držitelem povolení k pobytu vydaného Polskem dne 5. 8. 2022 s platností do 2. 4. 2025. Pobytové oprávnění Polsko revokovalo dne 15. 2. 2024, je proto třeba aplikovat čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Polsko svou příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti uznalo dne 23. 5. 2024.
4. Na základě Informace OAMP – Polsko z května 2023 žalovaný shledal, že v případě Polska neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení nebo podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení.
5. Žalobce nemá v ČR vazby k nukleární rodině (ta žije v U.). Přestože v ČR pobývá žalobcův bratranec, nejedná se o natolik blízkou osobu, aby zakládala domněnku o nezbytnosti převzetí odpovědnosti za vyřízení žalobcovy žádosti. Nesdílí spolu ani společnou domácnost. Žalobce je plnoletý a v současnosti se nepotýká s žádným zdravotním omezením. V Polsku již dříve našel pracovní uplatnění a kromě nehody se tam s žádnými problémy nesetkal. Po přemístění mu bude zajištěno ubytování a bude moci čerpat další přijímací pomoc. Žalobce neuvedl žádné podstatné důvody, které by přemístění do Polska bránily, a proto žalovaný neaplikoval čl. 17 nařízení Dublin III.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
7. Namítl, že provedeným dokazováním bylo zjištěno, že vyjádřil obavy z pronásledování na území domovského státu a k Polsku uvedl, že tam nemá žádné zázemí na rozdíl od ČR, kde je plně integrován. Žalovaný dovodil nepřipustnost žaloby, aniž by uvedl cokoliv k meritu věci, tedy k žalobcově obavě z vycestování do domovského státu, příp. z vycestování do Polska. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Není z něj zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě a zda v této souvislosti necítí obdobné nebezpečí, které mu hrozí v domovském státě. V rozhodnutí není uvedeno ani nic k důvodům žalobcovy žádosti, ani k obavám z pronásledování v Polsku, ale je uvedeno pouze to, že se žalobce obává postihu na území obou států, ale bez bližšího upřesnění.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a shromáždil dostatečné podklady. Napadené rozhodnutí odpovídá konkrétním okolnostem nynějšího případu a je náležitě odůvodněno. Žalobní argumentace není způsobila jej zpochybnit.

IV. Posouzení žaloby soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas [napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 12. 8. 2024, žaloba byla podána (u Městského soudu v Praze) dne 27. 8. 2024], osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem (implicitně) souhlasili.
10. Žaloba není důvodná.
11. Dublinský systém, jehož jádrem je nařízení Dublin III, je právní mechanismus sloužící k určení státu, jenž má být odpovědný za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetího státu. Vychází ze zásady, že k posouzení žádosti je příslušný právě jeden členský stát, a to především členský stát, který hrál největší úlohu při vstupu a pobytu žadatele na území členských států, s určitými výjimkami, jež mají chránit celistvost rodiny (viz důvodová zpráva k nařízení Dublin III). S ohledem na tento výchozí předpoklad jsou pak řazena i jednotlivá kritéria. Články 8 až 11 se týkají nezletilých a žadatelů, kteří mají na území EU rodinné příslušníky nebo příbuzné, kteří požívají mezinárodní ochrany nebo o ni žádají. Následující články 12 až 14 (udělení víza nebo povolení k pobytu; nedovolené překročení vnější hranice; vstup s osvobozením od vízové povinnosti) mají zpravidla umožnit, aby příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu připadla členskému státu, který primárně umožnil vstup nebo pobyt žadatele na území členských států EU (viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 26. 7. 2017, *Jafari*, C-646/16, body 87 až 91). Posledním kritériem kapitoly III je žádost o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (čl. 15).
12. Článek 3 odst. 1 nařízení Dublin III stanoví, že žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení. Podle čl. 7 odst. 1 se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III, tedy v čl. 8 až 15. Teprve pokud nelze nalézt vazbu mezi žadatelem a státem určeným podle uvedených kritérií, přichází v úvahu „zbytkové kritérium“ podle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce, tedy stát, v němž žadatel podal svou první žádost o mezinárodní ochranu.
13. V nyní posuzované věci žalovaný určil příslušnost Polska na základě čl. 12 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že „[p]okud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování [...]“. Odstavec 4 téhož ustanovení pak doplňuje, že „[p]okud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států“.
14. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce sice nejprve přicestoval v září 2021 z U. do Prahy, ale po zhruba měsíčním pobytu odcestoval do Polska, kde získal povolení k pobytu za účelem zaměstnání s platností od 5. 8. 2022 do 20. 4. 2025. Tyto skutečnosti potvrzuje žalobcova výpověď, razítka v jeho cestovním pasu i pobytová karta č. X vydaná Polskem. Do ČR pak podle své výpovědi přicestoval z Polska v říjnu nebo listopadu 2023 a dne 13. 5. 2024 podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR. Ve sdělení ze dne 23. 5. 2024 Polsko potvrdilo vydání uvedeného pobytového oprávnění a doplnilo, že toto oprávnění bylo zrušeno dne 15. 2. 2024, a proto jeho platnost skončila dne 3. 4. 2024. Na základě těchto

skutečností svou příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti uznalo.

15. S ohledem na tato zjištění soud souhlasí se žalovaným, že podmínky pro určení příslušnosti Polska byly splněny a aplikace čl. 12 nařízení Dublin III byla řádně odůvodněna skutkovými okolnostmi posuzované věci. Žalobce proti tomuto závěr nevznnesl v žalobě žádné námitky.
16. Žalobce by nemohl být předán do členského státu určeného podle čl. 12 nařízení Dublin III pouze v případě, pokud by existovaly závažné důvody se domnívat, že v tomto státě dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III, srov. také rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S. a další*, C-411/10 a C-493/10). V takovém případě by členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu (tedy ČR), byl povinen pokračovat v posuzování kritérií stanovených v kapitole III. Teprve pokud by nebylo možné provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě těchto kritérií, ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, stal by se příslušným členský stát, který řízení o určení příslušného členského státu vede (čl. 3 odst. 2 třetí pododstavec nařízení Dublin III). Tato situace však v posuzované věci nenastala.
17. Žalovaný se otázkou případných systémových nedostatků v Polsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III zabýval, na základě informací o polském azylovém systému a přijímacích podmínkách však neshledal, že by existovaly závažné důvody se domnívat, že by v Polsku docházelo k takovým systémovým nedostatkům, které by dosahovaly možného rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení.
18. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že mezi členskými státy platí zásada vzájemné důvěry, podle které existuje vyvratitelná domněnka, že členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jedná (bude jednat) v souladu s unijním právem, včetně základních práv (viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S.*, spojené věci C-411/10 a C-493/10, nebo např. usnesení NSS ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016-52). Pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41, bod 22). V rozsudku ze dne 19. 3. 2019, *Jawo*, C-163/17, velký senát Soudního dvora v bodu 90 uvedl že, *„má-li soud, který rozhoduje o oprávněm prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob“* (zdůraznění doplněno). K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto nedostatky dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020-27, bod 33).
19. Ve správním řízení žalobce neuvedl žádné námitky, v nichž by tvrdil, že v Polsku dochází k systémovým nedostatkům ve výše uvedeném smyslu. Z výpovědi žalobce naopak vyplynulo, že v Polsku pracoval na stavbách a neměl tam žádné problémy kromě nehody, která si vyžádala několika měsíční léčení. Nyní je však již zdravotně v pořádku. Do ČR přicestoval pouze proto, že zde má bratrance a známé a že se mu zde líbí, zatímco v Polsku nikoliv. Žalovaný si opatřil zprávu o azylovém řízení a přijímacích podmínkách v Polsku, a to Informaci OAMP – Polsko ze dne 24. 5. 2023, která vychází z dalších zdrojů. Tato zpráva

je přiměřeně aktuální a z ničeho nevyplývá, že by v době vydání napadeného rozhodnutí (či v době vydání nynějšího rozsudku) byla již zastaralá. S ohledem na absenci námitek žalobce vůči Polsku, neměl žalovaný důvod opatřovat si další zprávy. V žalobě žalobce námitku systémových nedostatků v Polsku nevznosl. Pouze pro úplnost soud doplňuje, že neexistenci systémových nedostatků azylového systému v Polsku potvrzuje i aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu (z poslední doby viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2024, č. j. 5 Azs 89/2024-49, nebo ze dne 20. 7. 2023, č. j. 7 Azs 77/2023-34).

20. Žalobce v žalobě žalovanému vytýká, že se nezabýval jeho obavami z pronásledování v Polsku. Toto obecné žalobní tvrzení se však zcela míjí s obsahem žalobcových výpovědí ve správním řízení, v němž žádné obavy z pobytu v Polsku nevyjádřil (srov. předchozí odstavec). Také tvrzení, podle kterého je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že se žalobce obává postihu na území obou států, nemá v napadeném rozhodnutí oporu. Žalovaný takové tvrzení neuvedl. Tyto nesrovnalosti mezi žalobními tvrzeními na jedné straně a žalobcovou výpovědí ve správním řízení a obsahem napadeného rozhodnutí na straně druhé působí dojmem, že žaloba byla převzata z jiného případu bez ohledu na skutkové odlišnosti.
21. Žalobce se rovněž mylně domnívá, že se měl žalovaný zabývat jeho obavami z návratu do U.. Takové posouzení žalovaný učinit nemohl, neboť z povahy a smyslu dublinského systému (srov. výše bod 11) vyplývá, že v rámci řízení podle nařízení Dublin III se pouze určuje příslušnost státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tento příslušný stát pak provede meritorní posouzení (srov. též § 10a odst. 2 zákona o azylu).
22. Pro účely posouzení příslušnosti Polska je také irelevantní, že tam žalobce nemá žádné zázemí, a naopak v ČR má bratrance a známé krajany. Tyto skutečnosti samy o sobě neodůvodňují uplatnění diskrečního ustanovení v čl. 17 nařízení Dublin III. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce ve správním řízení výslovně potvrdil, že je již zdravý a že je schopen pracovat. Jiné skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III žalobce neuvedl a převzetí příslušnosti podle tohoto ustanovení se v žalobě ani nedomáhal, proto se touto otázkou soud blíže nezabýval a plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
23. Soud tedy shrnuje, že neshledal napadené rozhodnutí nezákonným ani nepřezkoumatelným. Žalovaný nepochybil při určení příslušnosti členského státu podle čl. 12 nařízení Dublin III a své úvahy odůvodnil s ohledem na skutkové okolnosti dostatečně. Překážky, které by bránily přemístění žalobce do Polska, soud ve shodě s žalovaným neshledal. Žalobní námitky se pak v převážné míře zcela míjely s obsahem napadeného rozhodnutí a skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. listopadu 2024

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně